

**Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D.
Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici**

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

§. IV. Satisfit propositæ difficultati.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74152](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74152)

Contra est secundò. Prædicata essentialia ne quidem logicè & per absolutam DEI potentiam àb essentiâ separari possunt; sed inamissibilitas sumpta pro perpetuatione durationis est essentialia prædicatum beatitudinis: ergò nec per absolutam potentiam à beatitudine separari potest. ergò beatitudo nec per absolutam potentiam est destruibilis. Minor partim fuit ostensa, partim ex subiiciendis constabit.

§. IV.

Satisfit propositæ difficultati.

10. **A** Nequam propositæ difficultati respondeam, prænotandum primò. De essentiâ visionis beatificæ quâ talis esse, ut repræsentet se duraturam in æternum, quod sit, in quantum in Divina essentiâ repræsentat decretum, quo DEUS decrevit, se beato communicare per totam æternitatem, sicque virtualiter reflectitur supra seipsam. Hæc videtur esse mens expressa S. D. hic q. 5. a. 4. in c ubi dicit: *Requiritur igitur ad veram beatitudinem, quòd homo certam habeat opinionem, bonum, quod habet, nunquam se amisurum.* Et ratio sæpius insinuata est, quòd de essentiâ visionis beatificæ, quâ talis, est, ut ex propria ratione sit depulsiva omnis anxietatis, atque perfecta possessio summi boni; sed tunc tandem est depulsiva omnis anxietatis & perfecta possessio summi boni, quando omnimodè certificatur de summi boni possessione, nunquam amittenda, adeòque de sui perpetuitate, æterna Duratione, ergò. Major est D. Augustini loco supra cit. dicentis: *Vita æterna beatissima esse non potest, nisi de sua fuerit æternitate certissima.* Minorem habet idem S. P. paulò post ita loquens: *Etiã ipse justus non vicit, ut vult, nisi eo pervenerit, ubi mori, falli, offendi non possit, eique sit certum, ita esse futurum.*

11. **P**re-notandum secundò. Perpetuitatem esse prædicatum essentialia beatitudinis perfectæ, ne quidem diviniùs dispensabile; Sublatâ quippe perpetuitate, imò & certificatione ipsius, secundum hæc tunc dicta, appetitus & voluntas omnimodè contenta, quieta, & satiata esse non potest, unde remota perpetuitate, beatitudo esset & non esset talis.
12. **P**re-notandum tandem tertio. Denominationem & prædicatum beatitudinis nulli creaturæ ex principiis ipsius intrinsicis convenire posse, atque adeò esse beatam & beatificam, de ipsâ visione DEI non nisi contingenter prædicari: quia ex opposito manifestè sequeretur, quòd aliqua creatura esset ab intrinseco destruibilis etiam per absolutam DEI potentiam, quod in propositione difficultatis sup. n. 4. dici non posse, rectè probatum est. Constat etiam, aliquam visionem DEI (qualis est, quæ è speciali DEI privilegio quibusdam sanctis viatoribus probabiliter fuit communicata,) transeunter communicatam, non fuisse beatam, adeòque hoc prædicatum à visione esse separabile quamvis intere à inficiandum non sit, visionem DEI radicaliter saltem ex natura rei esse beatificam; eò quod per essentiam sit adeptio & affectio summi boni. His positis,
13. **R**espondeo, visionem beatificam esse àb intrinseco destruibilem, si formaliter & in sensu reduplicativo sumatur, quatenus est beatifica:

sin verò sumatur materialiter, & in sensu specificativo secundum physicam & creatam entitatem visionis, quæ est beata, sic esse ab intrinseco ad modum cujuscunque alterius creaturæ, destructione Logicæ per subtractionem divini conservativi concursus, non physicâ, ex principii intrinsicis ortâ, destruibilem. *Rationem dubitandi*, quòd omnis creatura sit intrinsece destruibilis, distingo: est intrinsece destruibilis ratione suæ intrinsicæ entitatis, concedo; ratione formæ cujuscunque àb extrinseco sibi contingenter superadditæ, nego. Nam beatitudo est formalis denominatio, visioni beatificæ per extrinsecum DEI decretum, quo illam gratiò ad statum beatificum elevat, contingenter superaddita.

Dices: etiam beatitudo est forma creata, & sic visio beatifica quâ talis esse quid creatum: ergò adhuc sequitur, aliquam creaturam esse ab intrinseco destruibilem. *Resp.* est forma creata subjective (quatenus est participata beatitudo) transeat; objective, nego; quia pro objecto habet essentiam divinam & in illa decretum de perpetuâ sui communicatione.

Instabis. Etiam visio in esse visionis est objective infinita, quia terminatur ad essentiam DEI clare visam, nec tamen est intrinsece destruibilis. *Resp.* terminatur ad essentiam divinam, ut summum bonum præcisè adeptum, concedo; ut summum bonum inamissibiliter adeptum & possessum, nego; hoc enim ipsi convenit præcisè quatenus est beatifica.

§. V.

Corollaria ex dictis.

Inferes ex dictis primò, Judicium virtuale visionis beatificæ, quo se judicat æternam duraturam, esse intrinsece infalsificabile. *Primò*. Quia si esset falsificabile, visio beatifica quâ talis non esset simpliciter indestruibilis; sed hoc est falsum ex dictis, ergo. *Secundò*. Quia fides est intrinsece infalsificabilis, ergò multo magis visio: quæ de indestruibilitate possent objici, solves ex dictis.

Inferes secundò. Non posse à DEO productionem ut beatificam, quin DEUS decretum eandem conservare in æternum, ique decretum videnti manifestet. *Ratio primi* est: quia alias visio esset & non esset beatifica, utpote destruita omnimodè certificatione suæ perpetuitatis. *Ratio secundi* est: quia inamissibilitas visionis beatæ est inamissibilitas cognita & iudicata, cum visio non possit videntem aliter adcertare & certificare de suâ inamissibilitate nisi modo cognoscitivo & enuntiativo; sed nisi manifestaretur decretum divinum de suâ conservatione, illa inamissibilitas non esset cognita & iudicata, cum decretum, sicuti Beato est ratio videndi alia creata, ita maximè suam visionem, ejusque perpetuitatem.

Inferes tertio. Licet absolute dari possit visio divinæ essentia in tam tenui gradu, ut nulla ex creaturis tam actualibus quam possibilibus distinctè & determinatè appareat, secundum ea, quæ dixi in disp. de DEO, cap. 6. §. 3. tamen visionem beatam dari non posse, quin aliquam